

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΑΘΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦσθε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθῆναι, 19 Αὐγούστου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 38

Ἡ ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Περιττὸ εἶναι νὰ ποῦμε μὲ πόση
χαρὰ κι' εὐγνωμοσύνη ἡ Μαριά δέ-
χτηκε τὴν πρόταση τοῦ γερο-τραγου-
διστῆ. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο κοιμήθηκαν σ'
ἓνα μικρὸ ξενοδοχεῖο καὶ τὴν ἄλλη
μέρα ἡ Μαριά κρατών-
τας τὴν κιθάρα καὶ ἔ-
χοντας στὸν ὦμο της ρι-
γμένο ἓνα σάλι ζεστό,
ποῦ τῆς τὸ ἀγόρασε
ὁ γέρο-σωτήρας της,
γιατὶ δὲ βρῆκε ἀρκετὰ
ζεστὰ τὰ ρούχα της,
ἔφυγε ἀπὸ τὴν πολιτεία
πὺλ χαρούμενη ἀπὸ ὅ, τι
εἶχε μπῆ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΤ'

Ἐνὸς ἡ Μαριά στὸ
σπίτι τοῦ κυρ-Σπύρου
Φαρῆ στενοχωριόταν
κι' ἀνησυχοῦσε πού δὲν
ἐλάβαινε ἀπάντηση στὸ
γράμμα της, τὴν ἰδια
ἐποχὴ ἡ μητέρα τοῦ

Ἡ Μαριά τραγουδεῖ

καὶ πὺς εἶχε ἀρκετὸ καιρὸ νὰ τὴν
ἰδῇ. Κι' ἔγραφε τὴν ἀλήθεια γιατί
γνώριζε τὸ γιατρὸ τοῦ Ὀρφανοτρο-
φείου καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἐμάθαινε τί κά-
νει ἡ μικρή. Ὡστόσο δὲν ἔγραφε
στὴ μητέρα ὅτι ἡ γυφτοπούλα δὲν

«Μὲ τὴν κιθάρα της στὸ χέρι καὶ στοὺς ὦμους ἓνα ζεστὸ σάλι,
ἔφυγε ἀπὸ τὴν πολιτεία. . .» (σελ. 333 στ. α')

ἦταν πιά στὸ Πανωχώρι. Ὅταν θὰ
γύριζε πίσω στὸ χωριό, τότε θὰ ἔ-
βλεπε πὺς νὰ οἰκονομήσῃ τὰ πράγ-
ματα. . .

Ὡστόσο ἡ γριά κυρία γύρισε πίσω
στὸ χωριὸ καὶ λυπήθηκε πολὺ ὅταν
ἔμαθε πὺς εἶχαν στείλει τὴν Μαριά
στὸ Ὀρφανοτροφεῖο.

— Γιατὶ νὰ μὴν τὴν κρατήσῃς σύ-
γιέ μου, εἶπε στὸ γιατρό.

— Μὰ μητέρα μου, τί νὰ σὰς πῶ;
τὸ κοριτσάκι αὐτὸ ἦταν βέβαια δια-
σκεδαστικὸ καὶ καλὸ, μὰ εἶχε κά-
πως ἀλλόκωτο χαρακτῆρα κι' ὅποτε
ἦταν πολὺ ἀνυπότακτο.

— Ὅχι δὲ καὶ σύ, γιέ μου, ἐγὼ
τὴν ἔκανα ὅπως ἤθελα. . . Πρέπει
νὰ γράψῃς τώρα εὐθὺς στὸ Ὀρφανο-

τροφεῖο νὰ μὰς τὴν στείλουν, ἀκουσες;

— Ἀφοῦ ἐπιμένετε! Ἐγὼ τὴν ἤ-
θελα, μητέρα μου, ἀλλὰ φοβόμουν
μήπως εἶναι ἐνοχλητικὴ. Ἀς τὴν πά-
ρουμε λοιπὸν πάλι μὲ τὸν ὄρο νὰ τὴν
διώξουμε ἀν δὲν φέρεται ὅπως πρέ-
πει. Ἡ μόνη δυσκολία εἶναι πὺς ἡ
Γυφτοπούλα δὲν βρίσκεται πιά στὸ
Ὀρφανοτροφεῖο. Τὴν ἔχουν βάλει στὸ
σπίτι κάποιου κτηματῆ ἀπὸ τὴν πόλιν
καὶ τ' ἀφεντικά της εἶ-
ναι εὐχαριστημένα μα-
ζί της.

— Τὰ βλέπεις λοι-
πόν, γιέ μου, πὺς τ'
ἀφεντικά της εἶναι εὐ-
χαριστημένα; Γράψε
ἀπόψε κιόλας γιὰ νὰ
φύγῃ τὸ γράμμα αὐρὶο
τὸ πρῶν. Δὲν βλέπω τὴν
ᾠρα πότε ν' ἀρχίσω
πάλι νὰ ἡμερώνω τὸ
μικρὸ μου ἀγρίμι.

Τὸ γράμμα γράφηκε
καὶ στάλθηκε. Μὰ ἀντὶ
νὰ ἔρθῃ ἡ Μαριά, ὅ-
πως ἐλπίζαν ὅλοι, ἦρθε
μιά ἀνέλπιστη εἰδηση,
πὺς ἡ Γυφτοπούλα εἶχε
γίνει ἀφαντῆ. Τὴν εἶχε

στελεῖ ἡ κυρία της στὸ δάσος νὰ
φέρῃ ξύλα καὶ δὲν ξαναγύρισε. Κα-
νένας δὲν ἤξερε τί ἀπόγινε. Κοντὰ
στὸ δάσος, βρέ-
θηκαν ἰχνη ἀπὸ
κάποια κατασκή-
νωσι. Ἀτσιγγά-
νων, ἴσως ἡ Γυ-
φτοπούλα νὰ πῆ-
γε μαζί τους καὶ
τότε πιά θὰ ἦ-
ταν πολὺ δύσκο-
λο νὰ τὴν ξανα-
βροῦν.

Ἡ μητέρα τοῦ
γιατροῦ λυπήθη-
κε ὑπερβολικὰ ὅ-
ταν ἔμαθε αὐτὴ
ὁ ἀστυφύλακας

τήν τόσο δυσάρεστη γι' αὐτὴν εἰδηση.

— «Αλλοίμονο! φώναξε, πάλι ἔπεσε στὴ ζωὴ ἐκείνη ἀπ' ὅπου ἐγὼ ἤθελα νὰ τὴν βγάλω. Τώρα πιά θὰ λησμονήσῃ ὁλόκληρα ὅσα τῆς ἔμαθα ἐγὼ μὲ τόση δυσκολία. Τὸ καὶ μὲν τὸ κορίτσι. Πόσο τὸ ἀγάπησα καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν εἶχε λίγη περισσότερη ὑπομονὴ ἢ κυρὰ Μαρία τοῦ κυρ-Πέτρου. Καὶ πόσο τὴν ἀγαποῦσε τὴν Ἐμμορφία! καὶ τὴ ζωὴ τῆς ἀκόμη κινδύνεψε γιὰ νὰ τὴ σώσῃ. Αὐτὸ τουλάχιστον δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ λησμονήσουν.

Ἡ καλὴ γριὰ κυρία ἔλεγε τὴν ἀλήθεια· μὰ τί μποροῦσε νὰ κάνῃ; Ἐπ' ἀνάρχισε λοιπὸν τὴν ἡσυχίαν, παλιά ζωὴ τῆς μὲ τοὺς φτωχοὺς τῆς καὶ μὲ τὸν κῆπο τῆς καὶ συχνὰ θυμόταν τὴ Γυφτοπούλα καὶ στέναζε.

Ἐνας ὁλόκληρος χρόνος ἐπέρασε. Τὰ χιόνια εἶχαν λυώσει καὶ ὁ Μαρτῆς ἔφερνε πίσω τὰ πρῶτα ἀνοιξιὰτικα λουλούδια.

Ἐνα ἡλιόλουστο πρωὶ τὸ ρολοὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωριοῦ ἐσήμανε μὲ τὴ ραγισμένην καμπάνα του μεσημέρι. Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ὥρα ἡ κυρὰ Ἀστέρω, ἡ γνωστὴ μας ξενόδοχα τοῦ χωριοῦ τῆς Κουκουναριάς, βγήκε στὸ κατώφλι γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν τὸ λεωφορεῖο ἔφερνε ξένους γιὰ τὸ μαγαζί τῆς. Τὸ ἔβλεπε πού ἐρχόταν ἀπὸ μακριὰ, καὶ ἡ ὀρεκτικὴ μυρουδιά τῶν φαγητῶν πού ξεχυνόταν ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ πόρτα, ἦταν ἄξια ν' ἀνοίξῃ τὴν ὄρεξη καὶ τοῦ πιὸ ἰδιότροπου ταξιδιώτη.

Τὸ λεωφορεῖο στάθηκε, οἱ ἐπιβάτες κατέβηκαν, κι' ὅπως εἶχε προβλέψει ἡ κυρὰ Ἀστέρω πολλοὶ ξένοι μπήκαν μέσα στὸ μαγαζί τῆς καὶ γύρεψαν βιαστικὰ νὰ φάιν. Ἡ ξενόδοχα τοὺς περιποιόταν ὅλους μὲ προθυμία καὶ κάθε τόσο ἐβγαίνει στὴν πόρτα γιὰ νὰ ἰδῇ μήπως ἐρχονταν κι' ἄλλοι.

Κι' ἀλήθεια, ἐρχονταν δυὸ πού ἀπὸ τὴ σκόννη πού σκέπαζε τὰ ρούχα τους καὶ ἰδίως τὰ παπούτσια τους, φαίνονταν φανερά πῶς δὲν εἶχαν ἐρθεῖ μὲ τὸ λεωφορεῖο. Ἡ κυρὰ Ἀστέρω ἔβαλε τὴν παλάμη τῆς ἀνοικτὴ πᾶν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς γιὰ νὰ ἰδῇ καλύτερα.

— Μπα! ἐσὺ εἶσαι γέροντά μου, εἶπε, βλέποντας τὸ γνωστὸ μας γέρο τραγουδιστὴ νὰ ἔρχεται συνοδευμένος ἀπὸ ἕνα κορίτσι. Σὰν τὰ χιόνια! Πόσον καιρὸ εἶχαμε ἀκούσουμε τὰ ὠραία σου τραγούδια. Καὶ βλέπω ἔρχεσαι μὲ συνοτροφία. Ποῦ τὴν πέτυχες αὐτὴ τὴν κοπέλλα;

Δὲ μὲ γνωρίζετε, κυρὰ Ἀστέρω; εἶπε ἡ Μαρία ντροπαλά.

— Μπα, τί βλέπω! Ἡ Γυφτοπούλα τοῦ κυρ-Πέτρου τοῦ ἀγροφύλακα. Κι' ἔλεγαν ὅτι χάθηκες, ὅτι σ' ἔφαγαν οἱ λύκοι, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί ἔλεγαν.

— Σὰς παρακαλῶ, κυρὰ Ἀστέρω, τί κάνουν ὁ γιαντρός; ἡ μητέρα του; ἡ Μόρφη;...

— Ὁ Γιαντρός εἶναι ζωηρός, ζωηρός σὰν παλληκαράκι. Ἡ μητέρα του εἶναι πολὺ καλὰ. Ἡ βέβαια, δὲν ἔγινε εἴκοσι ἐτῶν νέα, ἀλλὰ βασιέται μὴ χαρὰ καὶ καταγίνεται μὲ τοὺς φτωχοὺς τῆς. Ἀλλὰ στοῦ κυρ-Πέτρου τὸ σπῆτι δὲν πᾶν καλὰ τὰ πράγματα. Ὁ καὶ μὲν ὁ κυρ Πέτρος ἔχει ρευματισμοὺς καὶ ἡ μητέρα του... δὲν ξέρω τί ἔχει, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς πηγαίνουν οἱ γειτόνισσες καὶ τὴ βοηθοῦν στὶς δουλειὰς τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ μικρούλα ἐγγονὴ τῆς δὲ βγήκε καὶ σπουδαῖο πρᾶγμα. Εἶναι κάπως ἐλαφρόμυαλο κορίτσι κι' ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὥς τὸ βράδυ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κοιτάζεται στὸν καθρέφτη. Δὲν περνᾶτε μέσα, γέροντά μου, νὰ πάρετε ἀπὸ μιὰ σοῦπα;

— Πῶς ὄχι, κυρὰ Ἀστέρω, ἀφοῦ μάλιστα ἀπὸ τὸ πρῶτ' περπατοῦμε. Ἐμπρὸς Μαρία, ἔμπα μέσα. Τὸ ξέρω πῶς βιάζεσαι καὶ δὲν πεινᾶς. Μὰ ἡ συγκίνηση ἀρρωσταίνει· εἴταν τὸ στομάχι εἶναι ἄδειο. Ἐλα νὰ ρίξης πρῶτα κάτι μέσα σου καὶ ὕστερα πηγαίνεις.

Ἡ Μαρία ὑπάκουσε ἀναστενάζοντας καὶ κάθησε στὸ τραπέζι κοντὰ στὸ γέρο τραγουδιστὴ. Δοκίμασε νὰ φάῃ, μὰ τὸ φαγητὸ δὲν πῆγαινε κάτω, μ' ὅλο πὺν ἦταν νοστιμώτατο, γιατί ἡ συγκίνηση τῆς ἐκλείνει τὸ λαιμὸ τῆς.

Ὁ γερο-τραγουδιστὴς τὸ παρατήρησε καὶ εἶπε στὴ Μαρία:

— Δὲν κατεβαίνει τὸ φαί; ἔ; τότε λοιπὸν πῆγαινε ὅπου θέλῃς καὶ θὰ μ' εὕρῃς ἐδῶ, θὰ σὲ περιμένω. Κι' ἂν θέλουν νὰ μὲ ρωτήσουν εἶμαι ἐδῶ, πρόθυμος νὰ μαρτυρήσω πῶς εἶσαι καλὸ κορίτσι.

Ἡ Μαρία δὲν στάθηκε ν' ἀκούσῃ ὥς τὸ τέλος. Εὐθὺς ἀπὸ τὴς πρώτης λέξεως τοῦ προστάτη τῆς δρασκελίσσε τὸ ξύλινο σκαμνὶ πού καθόταν καὶ πετάχτηκε ἔξω σὰν τὸ πουλί. Τὸ ἄλλο λεπτὸ βρισκόταν κιόλας μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ γιαντροῦ καὶ τραβοῦσε τὸ σύρμα τῆς πόρτας. Τόσο μάλιστα δυνατὸ καὶ βιαστικὸ ἦταν τὸ χτύπημά τῆς, ὥστε ὅλοι ὅσοι βρισκόνταν στὸ σπῆτι ἔτρεξαν, γιατί φοβήθηκαν πῶς ἔτυχε κανένα ξαφνικὸ κακό.

Μιὰ συναυλία ἀπὸ ἀνακατωμένες φωνῆς ἀκούστηκε τότε.

Ὁ γιαντρός ἔκανε γελώντας:

— Ἀ, μικρὴ μου μάγισσα, μικρὴ μου μάγισσα!

Ἡ κυρὰ Ἐλένη καὶ ἡ Χρυσούλα φώναζαν:

— Καλὲ ποιὲς νὰ μᾶς τῶλεγε! Ἡρθε πάλι· καὶ πῶς μεγάλωσε! Πῶς θὰ χαρῇ ἡ κυρία!

Ἡ μητέρα ὅμως τοῦ γιαντροῦ, πού ἦρθε τελευταία, ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά τῆς γιὰ νὰ δεχθῇ τὴ Μαρία καὶ ψιθύριζε.

— Πουλάκι μου! ἀπολωλὸς μου πρόβατο! βρέθηκες ξανά!...

Καὶ τὴν πῆρε μαζί τῆς στὴν ἀμαρά τῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ

Η ΨΥΧΟΥΛΑ

Ὡσὰν γλυκόπνοο
Δροσὰτ' ἀεράκι
Μέσα σὲ ἀνθότοπο,
Κεῖδ' τὸ παιδάκι
Τὴν ὕστερη ἐβγαλε
Ἀναπνοή.

Καὶ ἡ ψυχούλα του
Εἰς τὸν αἶρα
Γλήγορα ἀνέβαινε
Πρὸς τὸν αἰθέρα,
Σὰν λιανοτρεμουλὴ
Σπίθα μικρή.

Ὅλα τὴν ἐκραζαν,
Ὅλα τ' ἀστέρια,
Κ' ἐκείνη ἐξάπλωνε
Εἰλητὰ χέρια,
Γιατὶ δὲν ἤξευρε
Σὲ ποῖο νὰ μπεῖ.

Ἀλλά, νά, τοῦ δωσε
Ἐνα Ἀγγελάκι
Τὸ φιλὶ ἀθάνατο
Στὸ μαγουλάκι
Ποῦ ἔξαφνα ἔλαμψε
Σὰν τὴν αὐγή.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΔΕ ΡΟΣΣΗ

ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑΝ

Τοῦ πατέρα σου, ὅταν ἔλθῃς,
Δὲ θὰ ἰδῇς παρὰ τὸν τάφο·
Εἶμαι ὁμπρὸς τοῦ, καὶ σοῦ γράφω,
Μέρα πρώτη τοῦ Μαΐου.

Θὰ σκορπίσουμε τὸ Μᾶν
Πάνου 'ς τ' ἀκακα τὰ στήθη,
Γιατὶ ἀπόψε ἀποκοιμήθη
Εἰς τὸν ὕπνο τοῦ Χριστοῦ.

Ἦταν ἡσυχος κι' ἀκίνητος
Ὡς τὴν ὕστερη τὴν ὥρα,
Καθὼς φαίνεται καὶ τώρα
Ποῦ τὸν ἀφῆσε ἡ ψυχὴ.

Μόνον, μιὰ στιγμὴ πρὶν φύγῃ
Τ' οὐρανοῦ κατὰ τὰ μέρη,
Ἀγοκίνησε τὸ χέρι,
Ἴσως γιὰ νὰ σ' εὐχηθῇ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς φετεινοὺς Ἐκτάκτους Διαγωνισμοὺς ἔχει θέμα τὴν ἀνάγνωση κάποιου κρυπτογραφημένου τετραστίχου ἐπιγράμματος. Ἡ Διάπλασις, γιὰ νὰ μὴ δυσκολευθῇτε πολὺ, τὸ κρυπτογράφησε μὲ τὸν ἀπλούστερο τρόπο. Μεταχειρίσθηκε δηλαδὴ ἀλφάβητο μὲ σημεῖα πού δὲν ἀλλάζουν. Τὸ Α π. χ. εἶναι πάντα τὸ ἴδιο σημεῖο καὶ ξανάρχεται κάθε φορὰ πού ξανάρχεται καὶ τὸ γράμμα, ἐνῶ σ' ἄλλα κρυπτογραφήματα τὰ σημεῖα εἶναι διαφορετικὰ κάθε φορὰ καὶ τὸ Α π. χ. παριστάνεται πότε μὲ 0, πότε μὲ 2, πότε μὲ 4 κτλ. Ἐχώρισε ἀκόμη τίς λέξεις — μεγάλη εὐκολία κι' αὐτὸ — ἐνῶ σ' ἄλλα κρυπτογραφήματα εἶναι ἐνωμένες ὅπως στὶς ἀρχαῖες ἐπιγραφές. Κι' ὅμως τὸ κρυπτογράφημα τοῦ Διαγωνισμοῦ φάνηκε σὲ πολλὰ Διαπλασάπουλα βουνό. Μερικὰ οὔτε δοκίμασαν καθόλου νὰ τὸ λύσουν, βέβαια ἐκ τῶν προτέρων πῶς δὲν θὰ τὸ κατόρθωναν ποτέ. Καὶ μόνο ὅσα παρηκολούθησαν προηγούμενους Διαγωνισμοὺς Κρυπτογραφήματος κι' εἶδαν στάποτελέσματα τὴν μέθοδο πού μεταχειρίσθηκαν οἱ λύτες, τὴν ἐφάρμοσαν κι' αὐτὰ κι' ἔφτασαν μὲ κάποιον κόπο στὸ ποθοῦμενο. Πραγματικῶς, ἀρκετὰ Διαπλασάπουλα ἔγραψαν στὴ Διάπλασι πῶς διάβασαν τὸ Κρυπτογράφημα, βρήκαν μάλιστα καὶ λάθη πού, καθὼς εἶδατε, ἡ Διάπλασις τὰ διόρθωσε.

Ἐπ' ἀρχῇ λοιπὸν μιὰ μέθοδος γιὰ τὴν ἀποκρυπτογράφηση τῶν ἀπλῶν αὐτῶν Κρυπτογραφημάτων — κι' ὅχι τῶν ἄλλων, πού εἶναι ἀδιάβαστα γιὰ κάθε τρίτο ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνους πού τὰνταλλάσσουν συνεννοημένοι κι' ἐφοδιασμένοι μὲ ἰδιαιτέρα βοηθήματα — κι' ἡ μέθοδος αὕτη εἶναι παλιά. Τὴ βρίσκουμε πρῶτα-πρῶτα στὸ περίφημο διήγημα «Ὁ Χρυσοκάρατος» τοῦ μεγαλοφθοῦς ἀμερικανοῦ συγγραφέα Ἐδγαρ Πόε. Ἐκεῖ ὁ ἥρωας, ἕνας καθαυτὸ μ ε θ ο δ ι κ ὸς ἀνθρωπος, γιὰ νὰ βρῇ καὶ νὰ ξεθάψῃ ἕνα θησαυρὸ, πρέπει πρῶτα νὰ διαβάσῃ ἕνα κρυπτογράφημα χαραγμένο σὲ περγαμνὴν μὲ χημικὴ μελάνη, ὥστε γιὰ νὰ φανοῦν τὰ σημεῖα, ἡ περγαμνὴν πρέπει πρῶτα νὰ πυρωθῇ. Τὸ κρυπτογράφημα, πού παριστάνει σύντομο σημεῖωμα σὲ ἀγγλικὴ γλῶσσα εἶναι τὸ ἑξῆς:

53†††+305) — 6*;4826)†††.806*;48+8

60)185;1†††;†††)8+83(88)5*+;46(;88*96*2;8)†††(485);5*+2;††† κτλ.

Ξέροντας πῶς τὸ κείμενο εἶναι καθὼς εἶπαμε, ἀγγλικό, τὸ πρῶτο πού ἔκαμε ὁ λύτης τοῦ Κρυπτογραφήματος ἦταν νὰ θυμηθῇ πιά γράμματα τοῦ ἀλφάβητου, στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, εἶναι τὰ εὐχρηστότερα. Λοιπὸν, ἀπ' ὅλα, τὸ Ε ἀπαντιέται συχνότερα· ἔπειτα, κατὰ σειράν τὰ Α, Ο, Ι, Δ, Η, Ν, Ρ, Σ, Τ κτλ. Στὸ Κρυπτογράφημα, παρατήρησε πῶς τὸ συχνότερο σημεῖο — ἀπαντιέται ἀπάνω ἀπὸ 30 φορές — εἶναι τὸ 8. Ἀρα 8=E. Πολλὲς φορές μάλιστα ἀπαντιέται καὶ διπλό, 88=EΕ, ὅπως τὸ βλέπουμε σὲ πολλὰς ἀγγλικὲς λέξεις: agree, meet leet κτλ. Μ' αὐτὸ τὸ σπουδαῖο δεδομένο, ὁ λύτης κατάφερε νὰ μαντέψῃ μερικὲς μικρὲς λέξεις: the, tree, κτλ. νὰ ποκτήσῃ ἔτσι κι' ἄλλα γράμματα, νάντικαταστήσῃ τὰ γνωστά μὲ τὰ γνωστά καὶ σιγά-σιγά νὰ σχηματίσῃ τὸ ἀλφάβητο ὁλόκληρο 5=A, †=D, 8=E, 3=G, 4=H, 6=I, κτλ. Καὶ μὲ τὸ ἀλφάβητο στὸ

χέρι διάβασε ἕνα ἀγγλικὸ κείμενο πού ἀρχίζει ἔτσι: «A good glass in the Bishop's Hostel» κτλ. πού σὰς τὸ βάζω ἐδῶ ὁλόκληρο μεταφρασμένο: «Ἐνα καλὸ γυαλὶ στὸν Πύργο τοῦ Ἐπισκόπου, στὸ κάθισμα τοῦ Διαβόλου 41^η μοῖρα καὶ 13 λεπτά βαρειοδυτικά, κύριο στέλεχος, ἔβδομος κλάδος πρὸς τὰνατολικά. Ρίξε ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ μάτι τοῦ κρηνίου γραμμὴ μέλισσας ἀπὸ τὸ δένδρο διὰ τῆς σφαίρας πενήντα πόδια μακριὰ».

Ὁ ἕνας γρίφος, βλέπετε, λύθηκε μὲ τὸν ἄλλον. Ἀλλὰ ὁ ἥρωας τοῦ «Χρυσοκάρατος» δὲν ἤξερε δυσκολίες. Τὸν ἔλυσε κι' αὐτὸν καὶ βρήκε τὸ θησαυρὸ πού εἶχε θάψει στὸ νησί ἐκεῖνο ὁ πειρατὴς Κίδδ. Ἔτσι θὰ κάμετε καὶ σεῖς γιὰ νὰ διαβάσετε τὸ Κρυπτογράφημα. Θησαυρὸ βέβαια δὲν θὰ βρῆτε οὔτε ἂν πάρετε τὸ Πρῶτο Βραβεῖο. Θὰ ἐξασκήσετε ὅμως τὴν κρίση σας καὶ τὴ μεθοδικότητά σας, καὶ θάχετε στὸ τέλος τὴν μεγάλη ἐκείνη εὐχαρίστηση πού δίνει κάθε δύσκολη Πνευματικὴ Ἀσκήση.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ.

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

12.

Ὁ Κωστάκης εἶπε μιὰ μέρα στὸν παππού του:

— Παππού, ἔχεις κανένα παρᾶπονο ἀπὸ μένα; Δὲν εἶμαι τώρα φρόνιμος καὶ λογικός;

— Ναι, παιδί μου, ἀποκοιήθηκε ὁ παππούς· κανένα παρᾶπονο δὲν ἔχω, εἶσαι φρόνιμος καὶ λογικός.

— Τότε, παππού, θὰ μοῦ κάμῃς μιὰ χάρη;

— Νὰ τὴν ἀκούσω, κι' ἂν γίνεται θὰ σοῦ τὴν κάνω.

— Θέλω, παππού, νὰ καβαλλικέψω ἐν' ἄλλογο μὲ σέλλα, ἐν' ἄλλογο τῆς κούρας. Μοῦ δίνεις τὴν ἄδεια;

— Τί; ! ἐσὺ νὰ καβαλλικέψῃς ἄλλογο τῆς κούρας; Δὲν εἶσαι καλά, παιδί μου! Βιάστικα πού εἶπα πῶς εἶσαι λογικός.

— Μὰ γιατί, παππού;

— Καὶ σωτᾷς; Μπορεῖς ἐσὺ νὰ σταθῇς σὲ τέτοιο ἄλλογο; Θὰ σὲ ρίξῃ κάτω καὶ μπορεῖς νὰ σκοτωθῇς!

Τότε παππού, μοῦ δίνεις τὴν ἄδεια νὰ πάω καβάλλα... μὲ γαϊδουράκι.

— Α, μὲ γαϊδουράκι μάλιστα, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Καὶ σήμερα, ἂν θέλῃς.

— Ναι, παππού, σήμερα. Εἶναι τόσο ὠραῖος καιρὸς.

— Λοιπὸν τἀπόγεμα θὰ πάμε ἐκδρομὴ. Ἐγὼ πεζός, καὶ σὺ καβάλλα στὸ γαϊδαρόελο, πού θὰ νοικιάσω ἀπὸ τὸ γείτονά μας τὸν κυρ-Στοᾶτη.

Σύμφωνοι. Καὶ τἀπόγεμα, ὁ παππούς μὲ τὰ πόδια κι' ὁ Κω-

στάκης καβάλλα, ξεκίνησαν για την έξοχή. Στην αρχή πήγαιναν πολύ καλά. Ο γαϊδαρέλλος του κύρ-Στρατή, ήμερο ζώο, περπατούσε σιγά, κι έτσι ο Κωστάκης δεν απομακρυνόταν καθόλου από τον παππού, που τον ακολουθούσε χωρίς κόπο.

— Άλλ' αυτό του Κωστάκη δεν το παράφρασε. "Ηθελε να κάμει το γαϊδαρέλο του να τρέξει σαν αλόγο της κούρσας. Και καθώς περνούσαν απέξω από ένα δασάκι, πέφτε μια στιγμή και, με το σουγιά του, έκοψε από ένα δέντρο μια καλή βέργα.

— Τι τη θέλεις τη βέργα; του είπε ο παππούς.

— Να χτυπώ το γαϊδαρό μου για να τρέξει κάπως περισσότερο. Δεν μπορώ έτσι σιγά, θαποκοιμηθώ στη ράχη του.

— Καλά, χαμογέλασε ο παππούς. Πρόσεξε όμως μην το παρακάνεις.

— Άλλ' ο Κωστάκης το παρόκανε. "Αρχισε να χτυπά δυνατά κι' όλοένα το ζώο στα καπούλια, που αμάθητο καθώς ήταν να τρώει ξύλο έφυγε μ' ένα θυμωμένο τρότ. Μά ούτε μ' αυτό δεν ευχαριστήθηκε ο Κωστάκης. Έξακολούθησε να χτυπά το γαϊδαρέλο, ως που το τρότ έγινε μικρό γκαλόπ, και το μικρό γκαλόπ έγινε μεγάλο. . . Ο παππούς έμεινε τόσο πίσω, ώστε ούτε φαινόταν, ούτε ακουγόταν που φώναζε τρέχοντας. Με δυσκολία πια ο Κωστάκης κρατιόταν στη ράχη του γαϊδαρέλου. Είχε πάρει να τον χτυπά, μά εκείνος δεν είχε πάρει να καλπάζει. "Αξαφνα δίνει και μερικές κλωτσιές στον αέρα με τα πισινά του. Πού να σταθί πια ο Κωστάκης! Και πέφτει. . . μέσα σ' ένα βάλτο που έτυχε κει: Μπλούμ!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Κατά το μεσημέρι το πανί που ήταν βαλμένο ά-λά-κάπα μαζεύτηκε και το μεγάλο πανί και η γάμπα είχαν ανοιχθή σ' έλο τους τ'ό πλάτος. Από τ' άλλα ψαράδικα ένα γύρω ήρθαν βάρκες με γράμματα για την πατρίδα, ζηλεύοντας την καλή του τύχη. Τέλος το Έδω Είμαστε έπλυνε καλά το κατάστρωμά του, σήκωσε ψηλά τη σημαία — τιμή που ανήκει δικαιωματικά στο πρώτο καράβι που φεύγει από τον Μπάνκο — μάζεψε την άγκυρα και ξεκίνησε. Ο Ντίσκο διατεινόταν πως ήθελε να υποχρεώσει όλους δεν τους είχαν στείλει γράμματα για το σπίτι τους και μανουβράριζε με χάρη τη γολέττα ανάμεσα

σε όλα τα ψαράδικα. Στην πραγματικότητα όμως έκανε μια μικρή θριαμβευτική παρέλαση και για πέμπτη χρονιά έδειχνε τί αξιος ναυτικός που ήταν.

Τα τελευταία γράμματα πετάχτηκαν στο κατάστρωμα τυλιγμένα γύρω από κομμάτια κάρβουνου και όσοι ήταν απ' το Γκλώστερ φώναξαν διάφορες παραγγελίες τους για τις γυναίκες τους, τις οικογένειές τους και τους έφοπλιστές τους, ενώ το Έδω Είμαστε συμπλήρωνε τον περίπατό του ανάμεσα σ' άλλα καράβια και τα πανιά του έτρεμαν όπως τρέμει το χέρι ενός ανθρώπου, όταν το σηκώνει γι' αποχαιρετισμό.

Ο Χάρβεϊ σύντομα ανακάλυψε,

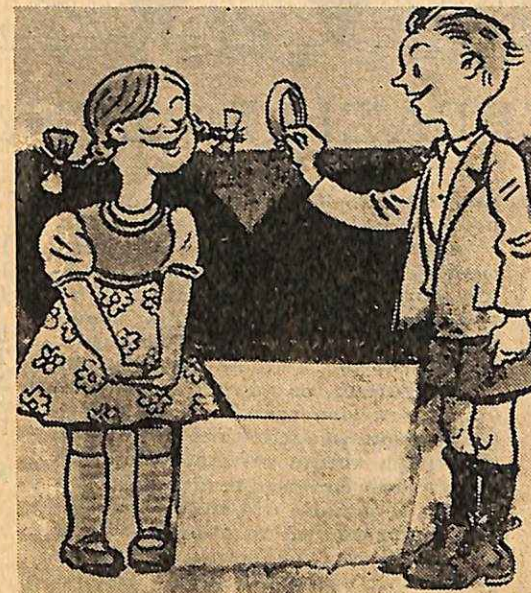
ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ο μικρός έφευγέτης ανάβει τη ρουκέττα του και... τη θαυμάζει ψηλά.

*Ανεκοινώθη από τον Μιχαήλ Στρογγώφ

ΔΟΚΜΗ ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ 43^Η ΚΥΡΙΑΚΗ

Ο μικρός Τότης Λυμπεράκης, που η απάντησή του δεν αναφέρεται στην κρίση, θάγροαζε κι' ένα ωραίο δώρο για την ξαδερφούλα του Έλλη, που την αγαπά πολύ, ενώ εκείνη... όχι τόσο.

θεμέλια τ' ουρανοῦ· την εκτυφλωτική λάμψη και την αντανάκλαση των μεσημεριῶν που μοσχοβολούσαν άλάτι· το φίλημα της βροχής καθώς έπεφτε επάνω σε μια θαμπή και δμαλή επιφάνεια από χιλιάδες τετραγωνικά μίλλια και το σκοτεινιάσμα όλων των πραγμάτων ένα γύρω όταν έπεφτε η μέρα.

Η μεγαλύτερη όμως διασκέδαση ήταν όταν έπιαναν το τιμόνι τα δυο αγόρια και ο Τόμ Πλάττ καθόταν μπρός ώστε να μπορούν να τον ακούν και να κανονίζουν την πορεία τους. Τότε οι σκότες έτριζαν και τα πανιά γέμιζαν ήχους και όταν η γολέττα γλυστρούσε ανάμεσα σε δυο κύματα έβγαине με το φλόκο της μουσκεμένο ως τη μέση και άνασθενάζοντας έψαχνε να βρή τους ψηλούς διδύμους φάρους του Δαϊτσερ "Αϊλαντ.

"Αφσαν πίσω τους την σταχτιά ψυχρή θάλασσα του Μπάγκου, είδαν τα καράβια τα φορτωμένα με ξύλα που τραβούσαν κατά το Κεμπέκ και τα βρίκια του Τζέρεϋ τα φορτωμένα με άλατι που έρχονταν από τη Σικελία και από την Ισπανία. Βρήκαν ένα πρώτο γρατγο που τους πήγε ως τα φώτα του ανατολικού φάρου του Σάιημπλ "Αϊλαντ και τους κράτησε συντροφιά πέρα από το Χαίηβ, ως τις μεσημβρινές ακτές των νησιών Τζώρτζ. Εκεί βρήκαν πιδ βαθειά νερά και τράβηξαν στα πρίμα.

— "Η μαμά έτοιμάζεται να μάς υποδεχθή, είπε ο Ντάν έμπιστευτικά στο Χάρβεϊ, Φαντάζομαι πως θα μείνεις μαζί μας ώπου νάρθουν οι δικοί σου. Για βρές τί πράγμα θα μου κάνη τη μεγαλύτερη ευχαρίστηση τώρα που θα γυρίσω σπίτι;

— Ένα ζεστό μπάνιο, είπε ο Χάρβεϊ.

Τα φρύδια του ήταν άσπρα από την άρμυρα της θάλασσας.

— Καλό είναι κι' αυτό, δέ σου λέω, μά ένα νυχτικό, είναι ακόμη καλύτερο. Από τη στιγμή που σηκώσαμε όλα τα πανιά, έλο νυχτικά δεινέομαι. Η μαμά θα έχη έτοιμάση για μένα ένα καινούργιο, πλυμένο με γλυκό νερό. Είναι το σπίτι, Χάρβεϊ, είναι η πατρίδα. Το νοιώθει κανείς στον αέρα. Ο άνεμος φυσάει ζεστός και φθάνει ως τη μύτη μου ή μυρουδιά από τις δάφνες. Δεν τόχω παράξενο να φάμε απόψε σπι-

τι. Στριψε λίγο δεξιότερα.

Τα πανιά πλατάγισαν και ζάρωσαν μέσα στο χλιαρό αέρα καθώς η θάλασσα γύρω τους γαλήνευε και γινόταν γυαλιστερή σαν λάδι. Εκεί που έψαχναν να βρουν τον άνεμο έφθασε η μπόρα, δαρή, δρμητική και πίσω από τη μπόρα οι αλγούστιακες βροντές και άστραπές. "Εμειναν ξαπλωμένοι επάνω στο κατάστρωμα, με τα χέρια τους και τα πόδια τους γυμνά και έλεγαν ο ένας στον άλλον τι φαγητό θα παράγγελναν για το πρώτο τους δείπνο στη στεριά· γιατί η στεριά φαινόταν τώρα καθαρά. Ένα καράβι ψαράδικο από το Γκλώστερ ήρθε κοντά τους κι' επάνω στο μομπρέσσο ανέβηκε ένας άνθρωπος με το γυμνό κεφάλι του μουσκεμένο από τη βροχή.

— "Ε! έλοι πάνε καλά! τους φώναξε χαρούμενα. Ο Γούδερμαν σε περιμένει, Ντίσκο. Τί νέα από τα ψαράδικα;

Ο Ντίσκο τοῦ τὰ φώναξε και τον προσέπερασε, ενώ η καλοκαιρινή μπόρα κρεμόταν από πάνω τους και οι άστραπές έλαμπαν πάνω από τις απόκρημνες ακτές από τέσσερα διαφορετικά σημεία. Κάτω από τό φως τους φαινόταν το στεφάνι από τα χαμηλά βουνά που είναι γύρω από το Γκλώστερ οι αποθήκες του μπακα-

λιάρου ή δαντελωτή γραμμή που σχημάτιζαν οι στέγες των σπιτιών, οι εκτυφλωτικές φωτογραφίες που έσδυναν και ξαναφαινόταν δώδεκα φορές το λεπτό ενώ το Έδω Είμαστε γλυστρούσε επάνω στην παλίσροια και η μπουρού του έσκουζε παραπονιάρικα· ύστερα η μπόρα ξεμάκρυνε σε άριεύτες άσπρογάλαζες άστραπές που τις ακολουθούσαν υπόκωφες βροντές όμοιες με μακρυνό ήχο κανονικών και ο ταραγμένος άέρας έκανε τ'άστρα να τρεμουλιάζουν καθώς απλώθηκε πάλι η γαλήνη.

Ο Ντίσκο σφούγγισε τα μάτια του τα μουσκεμένα από τη βροχή και διεύθυνε τη γολέττα στην προκυμαία του Γούδερμαν δίνοντας με χαμηλή φωνή τα προστάγματα του, κάνοντας το γύρω από τα άγκυροβολημένα ρυμουλκά ενώ οι νυκτοφύλακες τούς χαιρετούσαν από τις προβλήτες τις μαυρες σαν την πίσσα. Μαζί με το μυστήριο της πορείας τους και τη σκοτεινιά ο Χάρβεϊ ένοιωθε τώρα τη στεριά να τον περικυκλώνει.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΤΑΙΝ

ΤΑ ΔΥΟ ΜΟΥΛΑΡΙΑ

Δυο Μουλάρια περπατούσαν τ'όνο στάχια φορτωμένα τ' άλλο Κρατικά φλουριά. Το στερνό απ' το φορτίο του, ήταν τόσο έπιπασμένο, που δε θάδελε καθόλου να το ξεφορτώσουν πια. Κουδουνίζοντας τις λίρες έτραβούσε όλο καμάρι, όταν κλέφτες, ξαφνικά, το τριγύρισαν, το πιάσαν δυνατά απ' το χαλινάρι, για ν' αρπάξουν τα φλουριά. Το Μουλάρι αντίστοιχόταν, χλιμιντρά, φυσά, κλωτσάει, μά του κάκου πολεμά. Νά, τοῦ δένουν τα ποδάρια, κι' άλλος το ξυλοκοπάει, άλλοι κλέφτουν τα λεφτά. — "Τί παθαίνω! λέει με πόνο, βλέποντας τ' άλλο Μουλάρι που στεκότανε κοντά. Γλύτωσες συ τὰ ξοή σου, κι' εγώ πούχα τέτοια χάρη, πιά, μοῦ σπάνουν τα πλευρά! — "Σύντροφε, τοῦ λέει έκσιντο, και κουνούσε τό κεφάλι, ήθελες τιμές, φλουριά! τὰ πολλά τὰ μεγαλεία σέφεραν σ' αυτό τό χάλι. Δέ θα πάθαινες αυτό, άν, όπως εγώ, καῖμένο, δουλεύεις σε μυλωνά.

(Μετάφραση) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΠΑΝΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Της ζωής μας το πανί τώφανεν ή
[μοίρα
'Αλλουνοῦ διπλόφαρδο κι' άλλουνοῦ
[μονό.
'Αλλουνοῦ βαμβακερό, άλλουνοῦ πορ-
[φύρα,
'Αλλουνοῦ μεταξωτό κι' άλλουνοῦ λινό.
'Αλλουνοῦ ἀπὸ βελιό, κι' άλλουνοῦ μαλ-
[λένιο,
'Αλλουνοῦ ὀλόχρυσο κι' άλλουνοῦ τρι-
[χένιο.
Σ' ὅλα ὅμως δόθηκε καὶ τι ἀκόμα
Μετὰ χρόνια, πὺν περνοῦν σὰν γοργό
[νεράκι,

Τὸ πανί νὰ γίνεται ἕνα κουρελάκι,
Κι' ἡ ζωὴ νὰ χάνεται μέσ' στὸ μαῦρο
[χῶμα.
(Διασκευὴ) **Μικρὸς Καλλιτέχνης [B]**

ΤΑΠΟΓΕΥΜΑΤΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ

Τὸ μεγάλο ρολόι κτυπᾷ πέντε. Κα-
θισμένη μπρὸς στὸ γραφεῖο μου διαβά-
ζω καὶ γράφω τ' αὐριανὰ μαθήματα.
Γράφω μετὰ τὸ περισσότερο ὅρεξι δταν
νοιῶμαι τὴ μητέρα μου κοντά μου ἀ-
φωσιωμένη στὸ ράφιμὸ της, ἀλλὰ νὰ
σηκῶναι πὺν καὶ πὺν τὸ κεφάλι της γιὰ
νὰ με ρωτήσῃ ἂν κοντεύω ἢ ἂν θέλω
νὰ με βοηθήσῃ σὲ τίποτα!

Τὸ καλοκαίρι καθισμένες μπρὸς στὸ
παράθυρο, τὸ χειμῶνα δίπλα στὴ σό-
μπα, περνοῦν ἔτσι τὰπογεύματά μας.
Καμμιά φορὰ ποικίλη τὴν μοναξιά
μας ἢ ἐπίσκεψις καμμιάς θείας μου ἢ
τῆς γιαιγιάς μας.

Εἶμαι ὅμως τόσο πὺν εὐτυχισμένη ὅ-
ταν εἶμαστε οἱ δύο μόνες μας. Μολο-
νὸτι οἱ ὥρες αὐτὲς δὲν ἔχουν καμμιά
ποικιλία, ἂν με ρωτήσετε ποιά ὥρα τῆς
ἡμέρας περνᾷ πὺν εὐχάριστα, θὰ σὰς
ἀπαντήσω: «Τὰπογεύματα στὸ σπίτι
μου δταν καθόμαι καὶ γράφω».

Ἡ γαλήνη πὺν ἐπικρατεῖ στὸ σπῆτι,
ἡ ἡσυχία ἐπιδροῦν τόσο σὴν ψυχὴ
μου ὥστε τί δὲν θάδδινά νὰ περνοῦσα
σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ τὰ ἴδια αὐτὰ στε-
ρεότυπα ἀπογεύματα.

Ρεζεντά [A]

ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΤΗ ΖΕΣΤΗ

Μπρὸς ἀπ' τὸ σπῆτι μας περνοῦσε ὡς
τὰ τώρα μιά μικρὴ σιδηροδρομικὴ γραμ-
μὴ, πὺν πῆγαινε ἀπ' τὸ σταθμὸ σὴν
πλατεῖα τῆς πόλης. Κι' αὐτὸ γιὰ διευ-
κόλυνση τῶν ταξιδιωτῶν. Μὰ τώρα τὴ
χαλάνε τὴ γραμμὴ καὶ φκιάνουν δρόμο.
Δουλεύουν γιὰ τὸ χάλασμα τῆς γραμ-

μῆς κι' ἄλλοι δουλεύουν γιὰ τὸ φκιά-
σιμο τοῦ δρόμου.

Ἀπομειήμερο καλοκαιριᾶτικο, ζεστό,
φλογισμένο. Ὁ ἥλιος καυτερός χύνει ἀ-
πάνω σὴν γῆ ἀναλυτὸ μολύβι. Οἱ πέ-
τρες καὶ οἱ σιδερένιες γραμμὲς ἀναδι-
νουν φλόγες. Κι' οἱ ἐργάτες δουλεύουν
οἱ κινήσεις τους εἶναι ράθυμες, ἱσχρο-
νες, μηχανικὲς, σὰ νὰ γίνονται ἐπειδὴ
ἀρχισαν νὰ γίνονται. Τὰ ξεγυμνωμένα
μαῦρα χέρια γυαλίζουν ἀπὸ τὸν ἰδρώτα
πὺν τρέχει ποτὰ στὸ πρόσωπο.

Οἱ πρῶτοι ἐργάτες χτυπᾶνε μετὰ βα-
ρεῖα σφυριά πάνω στὰ σίδερα ἕνα βα-
γονέτο ἔρχεται γιὰ νὰ πάρῃ ὅσα ἔχουν
βγάλει. Καὶ οἱ ἄλλοι μετὰ τὰ σφυριά
χτυπᾶνε τὶς πέτρες καὶ μετὰ τὰ φτυάρια
τὶς πετοῦν στὸ μέρος ὅπου θὰ γίνῃ ὁ
δρόμος.

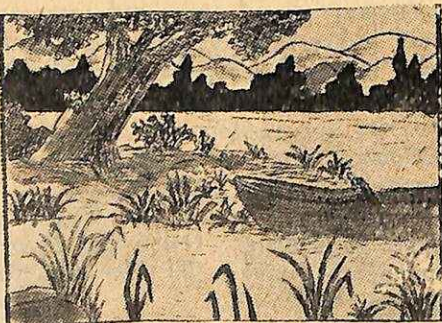
Ἡ ὁδοστρωτικὴ μηχανὴ προχωρεῖ
μετὰ μιά βοή ξεκουφαντικῆ, στρώνοντας
τὸ δρόμο. Ὁ ὁδηγὸς τῆς κοντεύει νὰ
λυώσῃ πὰ ἀπ' τὴ ζέστη. Τὰ κάρβουνα
τῆς μηχανῆς, τὸ πύρωμα ἀπ' τὰ φλογι-
σμένα σίδερα τῆς ἢ ζέστα πὺν τοῦ
στέλνουν οἱ τρυγύρω πέτρες κοντεύουν
νὰ τὸν ἀναλύσουν στὰ συστατικά του.
Κοιτάζει τοὺς ἐργάτες, πὺν δουλεύουν,
ἄλλοι πέρα σὴν σιδηροδρομικὴ γραμμὴ
κι' ἄλλοι στὸ δρόμο.

Ἡ καταβρεχτήρα τοῦ δήμου ἔρχεται
γιὰ πέμπτη φορὰ νὰ καταβρέξῃ τὶς πέ-
τρες μετὰ τὶς ὁποῖες φκιάνουν τὸ δρόμο.

Κι' οἱ ἐργάτες δουλεύουν, δουλεύουν
ἀκατάπαντα κάτω ἀπὸ τὸ φλογισμένο
ἥλιο τοῦ ἀπομειήμερου.

Ἀστὸς Γλάρος [A]

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Πὺν εἶναι ὁ βαρκάρης;

Λόνε 'Αλόνε

ΤΟ ΦΤΩΧΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

Μετὰ μάτια δακρυσμένα ἕνα παιδάκι
Πηγαίνει στὸ σχολεῖο τὸ καίμενο
Ἔργο, φτωχὸ καὶ κακομοιριασμένο.

Ἔχει γιὰ πλάκα ἕνα σπασμένο κομμα-
[τάκι
Κι' ἕνα βιβλίο στὰ χέρια του κρατᾷ
Κι' εἶναι μετὰ τὴν ἐλπίδα εὐχαριστημένο
Πὺν στὸ σχολεῖο πάει τὸ καίμενο.

Εἶν' ὁ καλύτερος μαθητὴς, μὰ ὅλοι
Τὸ περιφρονοῦνε. Καὶ τὸ παιδάκι
Δὲν ξέρει τὸ γιατί—τὸ ἔργο.
Δὲν πρέπει νὰ περιφρονοῦμε, ὅχι
Γιὰτὶ δὲν ξέρουμε τὸ τί θὰ φέρῃ ἡ
[τύχη
Μπορεῖ ἡ φτώχεια καὶ σὲ μᾶς νὰ τύχῃ.

Αἰθὴρ [Γ]

ΠΑΛΙΟ-ΣΧΟΛΕΙΟ

Ἔχε γειὰ καὶ μένο παλιὸ σχολεῖο.
Μετὰ πόση λύπη σάφηνι. Πὺν θάθελα
νὰ βρισκόμουν στὰ ἀγαπῆτά μου θα-
νία, καὶ πὺν ἐπιθυμῶ καὶ αὐτὲς τὶς
μικροτιμωρίες. Πὺν νοσταλγῶ τοὺς πα-
λιούς φίλους μου πὺν ἔχασα καὶ τόσο
ἄλλα.

Ἐνα τετράδιο. ἕνα παλιὸ ξεχασμένο
βιβλίο, καὶ τόσο ἄλλα, μὺν θυμίζον
τὴν ξενόιαστη ζωὴ πὺν πέρασα κοντά
σου. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴ μεγάλη
αὐλὴ σου πὺν πέρασα τόσες εὐχάριστες
ὥρες. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τοὺς ἀγα-
πημένους μου καθηγητὲς. Ποτὲ δὲν θὰ
σὲ ξεχάσω ἀγαπημένο μου σχολεῖο.

Ἔχε γειὰ γιὰ πάντα.
Ὅσο μακρυνά σου κι' ἂν εἶμαι θὰ σὲ
θυμοῦμαι. Ἀλλὰ τὴν ὁμορφὴν ζωὴ,
πὺν πέρασα κοντά σου δὲν πιστεύω νὰ
τὴν ξαναπεράσω.

Ἔχε γειὰ, καί μένο παλιὸ σχολεῖο.

Μικρὸς Δόρδος [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἦ μαμμά: Πὺν γίνεται αὐτὸ, Κο-
στάκη, νάχω ἀφήσει στὸ τραπέζι ἔξη
φοντάν, καὶ τώρα νὰ βρῶσκω τρία;
Ὁ Κωστάκης: Μά, μαμμά, ἡ κάμα-
ρη ἦταν σκοτεινὴ καὶ δὲν τὰ εἶδα ὅλα.

Γέρος τοῦ Μωριᾶ

—«Παῖδί μου, λέει ὁ Τοτός,
δὲν εἶσαι στὰ καλά σου.
Γιὰτὶ μέσα στὴ σούπα μου
βουτᾷς τὰ δάχτυλά σου;»
Κι' ὁ ὑπερητάκος ἀπαντᾷ,
Τὸ πιάτο ἐνὼ κρατᾷ:
—«Δὲν ἔχω φόβο νὰ καῶ,
Γιὰτὶ... δὲν ζεματᾷ!»

Κατάσκοπος 33

ΜΗΛΕΜΟΝΕΙΤΕ πὺν κάθε παραγγελία
γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύε-
ται καὶ μετὰ μιά τυπωμένη ταγιά, ἀπ' αὐτὲς τὶς
ὁποῖες σὰς στέλνουμε κάθε ἐξομῶμα τὸ φύλλον,

Γιὰ νὰ περνώτε εὐχάριστα τὸ κα-
λοκαίρι σας, ἀγοράζετε

ΤΟΜΟΥΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Κι' ἕνας μόνος, ὁποιοσδήποτε, εἶναι
συντροφιά τερπνὴ, ὠφέλιμη κι' ἀνε-
ξάντητη. Γιὰτὶ περιεχέει 3—4 μυ-
τιστορήματα, 50 διηγήματα, 50
«Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές», 50 ποιή-
ματα, 500 Πνευματικὲς Ἀσκήσεις,
κι' ἐπάνω ἀπὸ 300 εἰκόνες.

Ὅλοι οἱ Τόμοι τῆς Β' Περίοδου,
ἀπὸ τὸ 1894 ὑπάρχουν, [ἐκτὸς τῶν
ἐτῶν 1908 καὶ 1918. Κι' ὅλοι ἀ-
δικοῦν, τιμῶνται ἕκαστος
δρ. 110 (προσθετὰ τὰ ταχυδρομικά,
5 δρ. γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ καὶ 35
δρ. γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐρυπίδου
τὴν 15 Αυγούστου 1939

Οἱ καλοκαίρινοι Διγωνισμοὶ τελείωσαν.
Τώρα ἔχετε καὶ τὴν ἐρώτηση τῆς 41ης
Κυριακῆς, σὰς ἔδωσα καὶ ὁδηγίες γιὰ
Πνευματικὲς Ἀσκήσεις, ὥστε δουλεῖτε
μὴ σὰς λείπῃ. Τὸ Πένταθλο πὺν, καθὼς
σὰς εἶπα, ἀποφάσισα νὰ τὸ ξαναδοκιμάσω,
θὰ προκηρυχθῇ τὸν Ὀκτώβριον, δταν θὰ ἔ-
χετε πὰς ἐμπειρίαν μετὰ τοὺς ἄλλους Δια-
γωνισμοὺς. Πιστεύω νὰ εἰσθε πολὺ-πολὺ
εὐχαριστημένοι.

Μιράντα, αὐτὸ πὺν ζητᾷς εἶναι ἀκανό-
νιστο. Πρῶτα θὰ πάρῃς ψευδώνυμο—κι' ἐγὼ
θὰ προτιμῶσαι νὰ πάρῃς τὸ ἴδιο τὸν ὄνομα
σου—ἐπειτα θὰ μὺν στείλῃς ἕνα κομμάτι,
καὶ τότε θὰ σοὺ πῶ τίς ἐλλείψεις σου, ἂν
δὲν θὰ τὸ κρίνω καλὸ γιὰ νὰ δημοσιευθῇ.
Ὅσο, ὁ «Θυμωμένος γάτος» ἀρκετὰ κα-
λός. Μπορεῖς νὰ τὸν ἐπιμεληθῇς ἀκόμα
λίγο καὶ νὰ μὺν τὸν ξαναστείλῃς.

Μόνος γράμματά σου, **Δοξασμένο**
Ἀκρωτήρι, ἔχουν φτάσει: ὡς σήμερα στὰ
χέρια μου: τὸ ἀπὸ 12 Ἰουλίου καὶ τὸ ἀπὸ
5 Αυγούστου. Προηγούμενο, ὅπου θὰ μὺν
ἐξηγηθῶσαι βέβαια καὶ τὴ μακρυνά σου σιω-
πῇ, δὲν ἔλαβα. Σὲ συγχαίρω γιὰ τοὺς
λαμπροὺς βαθμοὺς καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ
ὅσα γράφεις γιὰ τὸ Ἑλληνιστὶκόν μου.
Ἀρκετὰ καλὰ μεταφρασμένο τὸ μυθιστό-
ρημα, ἀλλὰ μὴν κοπιᾷς νὰ τὸ ἀντιγρά-
ψῃς, πρῶτο γιὰτὶ τὰ μυθιστορήματα πὺν
δημοσιεύω τὰ διαλέγω μόνος μου, κι' ἐπει-
τα γιὰτὶ τὰ δίνω πρὸς μεταφράση στοὺς
τακτικούς συνεργάτες μου, Ξενοπούλου, δ.
Ταρσούλη, Ἀλκίδη καὶ Θαλέρου. Τὰ τε-
λευταία χρόνια, εἶδες ποτὲ ἄλλο ὄνομα
κάτω ἀπὸ μυθιστορήμα μου.

Δὲν εἶσαι καθόλου μεγάλῃ, **Νίκη**, γιὰ
νὰ λαβαίνῃς μέρος στοὺς Διαγωνισμοὺς καὶ
σὲ παρακαλῶ νὰ ἐξακολουθήσῃς. Τὸ κομ-
μάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μετὰ τὴ σειρά του.
Ἄ, τί μὺν θύμισες! Ναι, εἶναι τὸν και-
ρὸ, ἔβγαίνε «Ἡ Ἐφημερίς τῶν Παιδῶν»,
τὸ μόνος παιδικὸ περιοδικὸ, προπαγανδιστι-
κὸ ὅμως, γιὰτὶ τὸ διεύθυνε ἕνας γνωστός
«εὐαγγελιστής». Ὅταν βγήκα ἐγὼ (1879),
ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παιδῶν» ἔγραψε: «Κά-
θ' ἡμέρας ἐξοφτῶνται καὶ νῆα περιοδικά.
Αὐτὰς τὰς ἡμέρας πάλι βγήκε ἕνα μετὰ τὸν
τίτλον «Ἡ Διάπλασις τῶν Παιδῶν», πὺν
διευθύνει ἕνας κάποιος Παπαδόπουλος. Ἀλ-
λὰ γρήγορα θὰ διακόψῃ κι' αὐτό». Συνέβη
ὅμως τὸ ἐναντίον: Ἡ Ἐφημερίς τῶν Παι-

δων διεκόψε γρήγορα. ἐνῶ ἡ «Διάπλασις»
ἔει ἀκόμα...

Ἡ **Νίκη** μὺν ἀνακοινώνει καὶ μερικὰ
νόστιμα «γλωσσικά ἀστεῖα». Μιά κυρία,
δείχνοντας τὸ σπῆτι τῆς σὲ μερικὲς φίλες
τῆς, δταν ἔφθασε σὴν κρεβατοκάμαρα,
εἶπε: «Ἰσοῦ καὶ τὸ κοιμητήριον!». Μιά
ἄλλη, θέλοντας νὰ πῇ πὺν κάποιος «ἀπε-
δίωσας», εἶπε «ἀπεβίβασας». Κι' ἄλλη βλέ-
ποντας τὴ φωτογραφία μιᾶς φίλης τῆς, φώ-
ναξε: «Ἄ, τί ὠραία πὺν ἐξηλθᾷτε! (βγή-
κατε)». Κι' ἡ **Βασίλισσα Νεφερίτι** μὺν
γράφει πὺν μιά κυρία, ἀντὶ ὑποβόσκει,
ἔλεγε ὑποφώσκει, δηλαδή ἀκριβῶς τὸ
ἐναντίον. Γιατὶ τὸ ὑποβόσκει τὸ λέμε γιὰ
ἕνα πρᾶγμα ἀδύλο ἀκόμα, κρυμμένο, (μιά
ἀρρώστια π.χ.) ἐνῶ τὸ πρᾶγμα πὺν ὑπο-
φώσκει ἐφαρμόζεται.

Χαίρω, **Συρκοῦ**, πὺν πήρες τόσο κα-
λὸς βαθμοὺς καὶ μάλιστα στὰ κυριώτερα
μαθήματα. Εὐχομαι καὶ τὸ μετᾶλλον στοὺς
ἀγῶνες καὶ περιμένω νὰ μὺν γράψῃς. Ναι,
τὰ τυπογραφικά εἶναι ὅκτι, οἱ λευκὲς λέ-
ξεις ὅμως εἶναι δώδεκα, ὥστε πρέπει νὰ
βρῇς ἀκόμα μιά. Δὲν πιστεύω νὰ γρήγορα
πάλι τόσο νὰ μὺν γράψῃς.

Μάγκα, κάνεις λάθος. Καὶ τὸ Κυδὸλεξο
πὺν σοὺ δημοσιεύει τελευτάτα, εἶναι ἀπὸ
τὴ Συλλογὴ πὺν μὺν ἐστειλες ἐμπροσθεῖς
τὸν π. Δεκέμβριον. Ἀπ' αὐτὴ πὺν μὺν ἐστεί-
λες ἐμπροσθεῖς, οὗτε σοὺ δημοσιεύει οὗτε
θὰ σοὺ δημοσιεύω. Ναι, καὶ στὸ Δια-
γωνισμὸ Κοσμηματογραφίας νὰ λάβῃς μέ-
ρος, καὶ σ' ὅσους ἄλλους μπορεῖς. Τοῦ
Παύλου παραστικά... ἡ τεμπελιά.

Χαίρω, **Κρητικὸπαιδί**, πὺν περνᾷς τό-
σο ὠρεῖα στὸ χωριό. Τὸ κομμάτι σου πρέ-
πει νὰ τὸ ξαναστείλῃς κανονικά, δηλαδή
γραμμένο σὲ χωριστὸ χαρτί—ὅχι στὸ ἴδιο
τὸ γράμματό—καὶ μετὰ τὸ ψευδώνυμο πὺν
θὰ σοὺ ἔχῃ ἐγκριθεῖ. Τὰ τοπεῖα πολὺ
καλὰ, μπορεῖ νὰ δημοσιεύω κανένα, ἄλ-
λὰ νὰ σοὺ τὸ ἐπιστρέψω δὲν μπορῶ. Τὰ Μ.
Μυστικά ξανατυπώθηκαν καὶ σοὺ ἐστειλά.

Ὁλ' αὐτὰ, **Σίφωνα**, ὑπάρχουν καὶ θὰ
χρησιμοποιοῦνται ἢ θὰ κριθοῦν ἐν καιρῷ. Ἡ
διακοσμητικὴ εἰκὼν τοῦ Διαγωνισμοῦ δὲν
εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ ἔχῃ κι' ἐπανα-
λαμβανόμενα πράγματα—κεφαλάκια, ἀν-
θάκια, ἀγκυρὲς κτλ.—πὺν νὰποταλοῦν γιρ-
λάντα ἢ κορνίζα. Ἡ κορνίζα μπορεῖ νὰ
ποτελεῖται κι' ἀπὸ ἀπλὲς γραμμὲς—π.χ.
νὰ εἶναι ἕνας μακρινὸς—ἡ καὶ νὰ μὴν
ὑπάρχει καθόλου κορνίζα. Ἔχετε δηλαδή
ὅλη τὴν ἐλευθερίαν νὰ κάνετε τὴν εἰκὼνα
σὰς ὅπως θέλετε, φτάνει νὰ εἶναι διακο-
σμητικὴ, νὰ εἶναι **διακόσμηση**.

Δουλοῦδι τῶν Ἀλπεῶν, ἐλπίζω νὰ
σοὺ ἀρσαν κι' οἱ ἐπιλοποῖ Διαγωνισμοὶ
καὶ νὰ λάβῃς μέρος σὲ ὅλους. Φυλλάδιο
καὶ λυσόχαρτο ἐστειλά. Ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ
κ. Φαίδωνος ἔχω «Ἀδελφούλα μου» καὶ
«Πετρίδες στὸν Ἥλιο». Προτίμησε τὸ πρῶ-
το πὺν εἶναι γιὰ παιδιά, καὶ στείλε μου
40,50 δραχμὲς νὰ σοὺ τὸ στείλω, ἀφοῦ πα-
ρακαλέσω ἐκ μέρους σου τὸν συγγραφέα νὰ
σοὺ γράψῃ δύο λόγια.

Εἶσαι δικαιολογημένος, **Αἶψε**, πὺν ἄρ-
γησες νὰ μὺν γράψῃς ἀφοῦ ἔκαμες τόσους
κόπους γιὰ τοὺς Διαγωνισμοὺς, ὥστε χρειά-
σθηκες ἕνα μῆνα διακοπῶν γιὰ νὰ συνέλ-
θῃς. Ἀλλὰ νὰ πὺν ὁ κόπος σου δὲν πῇ-
γαν χαμένοι... Σοὺ ἐνέκριναν τὸ νέο σου
ψευδώνυμο, ἀλλὰ τὸ κομμάτι σου γιὰ τὴ
Σελίδα τὸ ἐστειλες καὶ σὺ ἀντιανονικά:
Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἶναι μαζί μετὰ τὸ γράμ-
μα πρέπει νὰ μὺν τὸ ξαναγράψῃς χωρι-
στά. Φυλλάδιο ἐστειλά.

Καὶ σὺ, **Μύρτα Φλώρη**, ἄργησες νὰ μὺν
γράψῃς, μὰ καὶ σὺ εἶσαι δικαιολογημένη.
Συμφωνῶ κι' ἐγὼ πὺν τὸ ἄρθρο ἐκεῖνο δὲν

ἦταν στὸν τόνον τῶν ἄλλων καὶ μποροῦσε
νὰ λείπῃ. Πολὺ εὐχάριστη ἐκπλήξη ἦταν
γιὰ τὸν κ. Φαίδωνα νὰ ἔβρῃ καὶ νὰ θυ-
μᾷσαι τὸ παιδικὸ του ἐκεῖνο ποίημα «Ἡ
δούλη Ἡπειρος» πὺν ὁ ἴδιος δὲν θυμόταν
παρὰ τοὺς τέσσερις πρώτους στίχους! Τὶ
σύμπτωση, ἀλήθεια, νὰ σοὺ τὸ μάθῃ, δταν
ἦσουν μικρὴ, αὐτὴ ἡ κυρία, ἕνα ποίημα
τόσο ἄγνωστο καὶ μόνος σ' αὐτὴν ἴσως γνω-
στὸ... Διαβιβάζω τὰ συγχαρητήριά σου στὸ
Μελέαργο. σὴν **Δορελάδ'** καὶ σὴν **Πειρι-
κίτσα** γιὰ τὰ «Ἀσπράνα» τους. Ἐ-
νέκριναν τὸ ψευδώνυμο καὶ ἐστειλά τετρά-
δια. Ὅχι, ἡ λέξη ἐκεῖνη πὺν σημειώνεις
ἔχει καλὸν, δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ τυπογραφι-
κά λάθη.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου,
Δορελάδ'. Ἐ, ἀφοῦ εἶχες νὰ μὺν γράψῃς
ἕνα χρόνο, ἔπρεπε νὰ μὺν πῇ καὶ πολλὰ.
Μὰ πὺν νὰ σοὺ ἀπαντήσω σὲ ὅλα; Ὁ κ.
Φαίδων δὲν ἔχει σαφὴ ἰδέα γιὰ τὸν ὑπερ-
ρεαλισμό, γιὰτὶ δὲν τὸν μελέτησε. Παρα-
τηρῶ ὅμως πὺν κάνεις μιά σύγκριση θεω-
ρεῖς ὑπερρεαλιστικὸ ὅτι εἶναι δυσνόητο.
«ἀκαταλαβίστο» ἐνῶ τὰ σκοτεινὰ π.χ.
τοῦ Παλαμά δὲν ἔχουν καμμιά σχέση μετὰ
τὴ νῆα αὐτὴ σχολῇ. Στὸ δράμα «Φωτεινὴ
Σάντη» διατηρεῖται βέβαια ὅλη ἡ ὑπόθε-
ση τοῦ μυθιστορήματος «Κόκκινος βράχος»
καὶ μετὰ τὶς κύριες γραμμὲς καὶ μετὰ τὴν
λεπτομέρειαν. Στὸ τέλος ὁ θάνατος τῆς
Φωτεινῆς ἀναγγέλλεται ὅπως σὲ ἀρχαῖες
τραγωδίες. Οἱ ἱστίοι δὲν ἔχουν βραδεῖο,
μόνος μποροῦν νὰ γοργήσουν ἕνα τόμο μου
μ' ἐκπτώση. Ἀπὸ τὸ βραβεῖο σου στὸ
ποίημα ἔχεις δρ. 10, καὶ ἐπειδὴ ἡ «Ἀδελ-
φούλα» μετὰ τὰ ταχυδρομικά, ἔχει δρ. 40,50
πρέπει νὰ μὺν στείλῃς ἄλλες 30,50 δραχ-
μὲς. Ὁραῖοτατο τὸ σκίτσο! θὰ δημοσιευθῇ.

Χαίρω, **Νυχτογράφου**, πὺν σοὺ ἀρε-
σαν τόσο οἱ Ἐκτακτοὶ Διαγωνισμοὶ. Φυσι-
κά. οἱ Διαγωνισμοὶ Φωτογραφίας καὶ Κο-
σμηματογραφίας εἶναι εἰδικοὶ καὶ δὲν μπο-
ροῦν νὰ λάβουν μέρος σ' αὐτοὺς ὅλοι, πα-
ρὰ μόνος ὅσοι ἔχουν φωτογραφικὴ μηχανὴ
μετὰ κάποια πείρα ἢ ταλέντο Φωτογραφικῆς.
Ἀλλὰ ἐπειδὴ στὸν κύκλο μας εἶναι πολ-
λοὶ κι' αὐτοὶ, ἐλπίζω νὰ ἔχουμε καλὰ ἀ-
πατελέσματα καὶ στοὺς δύο. Τὸ κομμάτι
σου θὰ τὸ διαβάσω μετὰ τὴ σειρά του καὶ
θὰ σοὺ πῶ. Ἀλήθεια χάθηκαν τρία προη-
γουμένα σου; Δὲν θυμοῦμαι ἀλλὰ μὺν φαί-
νεται περίεργο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Δουάς, κ. (ΜΚ).
Φανακλῆς, ἀ. (ΝΚ). Ἀλέξης, ἀ. (ΙΔ ὁ-
σοι ζωντανοί), Δουλοῦδι, κ. (ΡΤ). Στίλ-
βη, κ. (ΑΖ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Θλιμ-
μένη Μελοδία κ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ ἀμαρτία μου». Πολὺ ὠραία θέμα. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰταν
γραμμένο μετὰ περισσότερη χάρι, φυσικότη-
τα καὶ συντομία. Μὲ ἄλλους λόγους ἔπρε-
πε νὰ δημοσιευθῇ μετὰ Α, ἐνῶ ὅπως εἶναι,
δὲν ἀξίζει ὅτε Β.—Μιά ὁπασία» τῆς
Σανθῆς Κουνιτίσας. Ἡθελε περισσότερη
ἀνάπτυξη ἔτσι εἶναι φτωχὸ καὶ ἀσή-
μαντο.—«Ἡ μαρμαρῆνη μαργαρίτα λέει τὴν
ἱστορίαν τῆς» τῆς **Ἡρας**. Ἀφούκο. Μιά
μαρμαρῆνη καὶ πομένη χῶμα μαργαρίτα νὰ
λέγῃ, ἐσφυχώντας, τόσα πράγματα, δὲν

πως ή ύμνολογία του ψαρέμματος. — «Και λίγη σάτυρα» της *Δευκής Καμέλιας*. Με- ρικά μέτρα καλά, έξυπνα: άλλα όμως όχι τόσο. Κι' ή στιχοιουργία παρουσιάζει έλλεί- φεις. Π.χ. νά επαναλαμβάνεται ή ίδια λέ- ξη για όμοιοκαταληξία δέν επιτρέπεται εκτός αν είναι με άλλη σημασία. — «Θα- λασσινή Περιπέτεια» του *Ρεπόρτερ*. Κι' αυτό δέν έχει ανάπτυξη. «Αν ο *Ρεπόρτερ* ήταν μικρός, 10 — 12 χρονών, θα τό δη- μοσίευα μ' ένα Γ για ένθάρρυνση. 'Αλλά είναι μεγαλύτερος κι' απ' αυτόν περιμένω κάτι καλύτερο — έστω και τό ίδιο ξανα- γραμμένο. — «Ρεμβασμοί» της *Καταιγίδος*. 'Η περιγραφή της Σύρου στην αρχή πε- ριττή. 'Επρεπε νά περιορισθί στην περι- γραφή, στην εικόνα του Συριανόπουλου. Κι' οί ρεμβασμοί στο τέλος νά είναι λιγό- τεροι, αφού τούς κάνει για λογαριασμό του ή *Καταιγίς*. — «Πάθημα φυλαργύρου» της *Καστανούλας*. Καλή ή ιδέα αλλά ή ιστορία αφύσικη. 'Ηταν δυνατό νάφήση ο φιλάργυρος άνοιχτό τό χρηματοκιβώτιό του και νά φύγη για νά μπορέση ή μαϊμού νά τάδεϊάση στο δρόμο; — Αυτό έπρεπε νά δικαιολογηθί καλύτερα, για νά στέκονται και τά κατόπι, τά ώραϊα και διδακτικά λό- για. Μά και ή γλώσσα της μεταφρασής όχι τόσο στρωτή. — «Τό 'Ιδανικό» της *Μυρτώς*. Εύγενική ή ιδέα, αλλά τό χαλόν εκφράσεις δλωδιδόλου αδόκιμες: «τό φως σου τό παρθενικό και τό γλυκό», «τάγνα της νίκης κάλλη», ήττα, θλίψη, συμφορά ως είν' νεκρά» κτλ. 'Ακόμη και ο τύπος πο- λεμιστάς δέν ταϊριάζει στη δημοτική γλώσσα, αλλά μπήκε για την όμοιοκατα- ληξία «μέ ένα τάν ή επί τας και πολε- μάς». — «Ένα πεύκο» της *Νέας Έσμε- ράλλδας*. Δέν είναι καθόλου κακό, αλλά δέν έχει και τίποτα τό ιδιαίτερο. Μία σει- ρά από κοινοτοπίες, χωρίς την ελαχίστη πρωτοτυπία. — «Έφηβικές άρμονίες» του *Μελέαργου*. Τό σκεδίό του τό κάνει κά- πως δυσνόητο. 'Αλλά έχει και πολλές εκ- φράσεις πού δέν τίς καταλαβαίνω. Και πρώτα τόν ίδιο τόν τίτλο. 'Επειτα: «κά- θε πουλί γίνεται χελιδόνι» «τό ελάχιστο μαρουδάκι γίνεται σκηνοθέτης της τερά- στιας σκηνης»... Πιο απλά μάρέσουν τά πράγματα. — Θα εξακολουθήσω.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: *Μυρτίλον* (αυτό, καθώς θα είδες, σου ένέκρινα) χαίρω πολύ πού εισέρχεται και στην κίνηση — ήταν άλλως τε καιρός — κι' έλπίζω νά μου γράψης συχνά) *Προσωπιδοφόρον* (ξέρεις πώς με...τρο- μακρατείς; φοβάμαι νά σου γράψω, δι- θήποτε μή σέ αποκαλύψουν! ως σέ απο- καλύψουν επιτέλους, είναι προτιμώτερο παρά νά μή μπορούμε νάλληλογραφούμε· νά λάβης μέρος στον Διαγωνισμό Δύσεων πού άρχισε από τό πρώτο φυλλάδιο του Αυγούστου) *Ναυτάκι* (τά τυπογραφικά λάθη είναι όκτώ, υπάρχουν ένα και στη σελίδα πού δέν βρήκες· κι' έδω τόσo με- γάλη ζέστη είχαμε άκείνες τίς ήμέρες γι' αυτό μάλιστα άνεβλήθηκε κι' ή «Κυ- ριακή» για μία έβδομάδα· προκηρύχθηκε κα- θώς θα είδες και Διαγωνισμός φωτογραφίας· λυσόχαρτο έστειλα) *Μαργαρίταν Α. Σα- ραμάσκου* (εύχαριστώ για τά καλά λόγια και περιμένω· σου ξαναάστειλα τά φυλλά- δια πού χάθηκαν και διόρθωσα τη διευ- θυνσί σου.) *Χρυσήν Πεταλούδισσαν* (είδα τί καλά περνάς στην 'Υδρα, πού τόσo ώ- ραϊα μου περιγράφεις, με τό αγαπητό σου μπάνιο, τό διασκεδαστικό ράδιο και μένα· σέ συγχαίρω για τό λαμπρό βαθμό, πού ήταν κι' ο μεγαλύτερος στην τάξη σου, για τό κομμάτι σου δέν θυμώμαι τώρα.

θα κοιτάξω) *Απολλώνιον* (ένα γράμμα σου από 24 'Ιουλίου μόλις σήμερα ήρθε στα χέρια μου, ενώ έλαβα και σου άπάν- τησα σέ κατοπινό) χαίρω για δλ' αυτά πού μου γράφεις· έτσι θέλω νάσαι πάντα εύχαριστημένος από μένα και νά βρίσκης χαρά κι' όφέλεια στους Διαγωνισμούς μου και σ' όλα μου· ζούν άκόμα ο τζιτζικας σου κι' ή χρυσόμυγα σου; έντομολόγος μάλλον θα γίνης άμα μεγαλώσης, κι' όχι «γιατρός τών πουλιών και τών λου- λουδιών»). *Νέλσων*, (αυτό, καθώς θα εί- δες, σου ένέκρινα) χαίρω πολύ κι' έλπίζω νά μου γράψης συχνά· ναι, ή φωτογρα- φία γι' τόν Διαγωνισμό μπορεί νά έχη και πολλά πρόσωπα) *Μικρόν Δόρδον* (θα είδες βέβαια πώς ο τερπέλης· 'Ανα- νίας έργάσθηκε καλά· καλή διαμονή στην Καλαμάτα όπου υπάρχουν άριστά Διαπλα- σόπουλα· τώρα περιμένα γράμμα σου από εκεί.) *Νιόβην* (χαίρηκα για τόν προβιόασ- μό· τά Μ. Μυστικά, καθώς είπα, άνατυ- πώθηκαν, ώστε τώρα μπορείς νά κάμης ό,τι θέλεις.) *Τ. Αγγελήν*, *Ίκαρον* κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 12 Αυγούστου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 289ου Διαγωνισμού Δύσεων. ΑΙ λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι της 19 'Οκτωβρίου.

46b. Δεξιόγρφος

Μ' ένα χρώμα. , τουρκικό,
Μ' άλλο ένα ελληνικό
(Μά χωρίς τό τελικό)
Κάνετε κάτι γλυκό
Και στο βήχα γιατρινό.

Αττέ 'Ιράμ

466. *Δογοπαικτικός Συλλαβόγρφος*
Συ με της γάτας ένα ρόν
Κάνεις τόν τρέχοντα καιρόν.

Αττέ 'Ιράμ

467. Μεταγραμματισμός

'Η θάλασσα κι' ο άνεμος
Είν' οί γονείς μου, λυτή.
Κεφάλι μ' άλλαξες και νά
Σέ χέρια πέφτω θυτή.

Αττέ 'Ιράμ

468. Αίνιγμα

'Η κλειστό ή άνοιχτό.
'Εγώ πάντα μου σιωπώ.
Μά νά λέμε τό σωστό,
Με τό στόμα σου μιλώ.

Αττέ 'Ιράμ

469. Δικτυωτόν

* * * * * = Νήσος της 'Ελλάδος.
* * * * * = 'Εργαστήριο.
* * * * * = 'Οπαδός ύλισμου.
* * * * * = 'Οχι.
Και καθέτως τά ίδια.

Νυχτοτράγουδο

470. Κρυπτογραφικόν

123415678 = Μαθηματικός.
247 = 'Αλλοιούται αλλά δέν φθει-
34158 = 'Οσοτύν. [ρεται.
41237 = Δένδρον.
567 = 'Ορος.
61545 = 'Ορα.
7458 = Χώρα της 'Ελλάδος.
8237 = Δένδρον.

Τίνο Ρότσι

Τ Ε Γ Ι Α Τ Α
Ε Ε Λ Ι Δ Α Δ
Ν Σ Α Κ Ε Δ Ω
Ω Θ Α Π Σ Ε Ξ

Ζητείται ή ανάγνωση.

Νυχτοτράγουδο

452. 'Ακροστιχίς έξ 'Αντιθέτων

Νά εύρεθούν αντίθετα τών κάτωθι λέξεων, τοιαύτα, ώστε τάρχικά των νά- ποτελούν μεγάλην πόλιν:

τραχός, άνόσιος, ήμέρα, λαμβάνα, διάφορος, καρδία, μέρος, άφρων.

Νυχτοτράγουδο

463. Φωνηεντόλιπον

τ-πν-ρχτ-κ-ρρχτ

Τίνο Ρότσι

474. Γρίφος

αν θα θα
Μ ν μελι σ 1
θα θα
θα

Νυχτοτράγουδο

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσεων του φύλλ. 23

268. 'Ιάλεμος (ια,λαιμός). — 269. 'Αήρ - άνήρ. — 270. Βομβή-βόμβα. — 271. 'Α- καστος-άστακος.

272.

Λ

Κ Α Ι

Σ Α Υ Ρ Α

Μ Α Δ Ρ Ι Τ Η

Π Λ Ο Ι Α Ρ Χ Ο Σ

273. ΠΙΝΔΑ- ΡΟΣ ('Ινδός, ναδίρ, Δανία, άσπίς, Ροδα- νός, όπος, σπίνος). — 274. 'Αντίπατρος. — 275. ΑΝΑ- ΞΑΓΟΡΑΣ ('Αντιγόνη, ΑΞίος, ΑΓΟρί- νιον, 'Ορέστεια, 'Ασκληπίδος). — 276. Πείθου τοίς νόμοις της πατρίδος. — 277. 'Υπέρ πᾶν ή Πατρίς (ύπέρ πᾶ ν' ύπ' α τρίς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΘ' — 437]

Διαπласόκοσμε, σπεύς νά στείλγς τε- τραδιάκια στο ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ!
(Διεύθυνσις ΔΘ' 388).

[ΔΘ' — 438]

Αντιπρόσωπος Καλαμών: Σαίξπηρ. Δια- κόπτομεν έργασίας επί μήνα.
ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ

[ΔΘ' — 439]

Ανταλλάσσω τετραδιάκια Μ. Μ. με δ- λους-ες Δ]οις κ. Πελ. 'Ιωαννίδη, 'Ιωάννου Δροσσοπούλου 82 'Αθήνας (8)

Κόμης Φόν Σπέε

[ΔΘ' — 440]

Σπογγαλιά του Αιγαίου, ο Νηρέυς σου έστειλε Μικρά Μυστικά. 'Ελαβες;

[ΔΘ' — 441]

Πολυαγαπημένη Ζακυνθινούλα μου, χρόνια πολλά. Περιμένα γράμμα σου στο Λουτράκι. (Ξενοδοχείον Πηγαί).

Κυκλαμιά

[ΔΘ' — 442]

Αγαπητά Διαπласόπουλα, Πιστεύω, έπειτα από τόσo καιρό, νά με δεχθίτε και πάλι στην ώραία σας συντροφιά. 'Οπως ποῦτα άλληλογραφώ, ανταλλάσσω Μικρά Μυστικά, και τοπία. 'Η Διεύθυνσίς μου εί- ναι: Δνίδαν Ζαννέτ Τζηρά, Χίος.

Θλιμμένη Μελωδία

[ΔΘ' — 443]

«Έργο...» με ξεχάσες; — Σερμπετού, 'Αληθινά... στάζεις μέλι;

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΟΙ ΑΔΙΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηται παρακαλοῦνται νά δη- λώνουν άμέσως την νέν των διευθύν- σιν εις τό γραφείον μας αποστέλλοντες και δραχμ. 5 διά την έντύπωσιν της νέας ταινίας. 'Αλλως δέν εὔθυνόμεθα διά τήν άπώλειαν των φυλλαδίων των.